

2. koncert søndag den 20. oktober 2019 kl. 15.00

Odense Valgmenighed, Dronningensgade 1, 5000 Odense C

PROGRAM

Ludwig van Beethoven: Trio i B-dur i op. 11 (1798)
(1770-1827) I Allegro con brio
II Adagio
III Tema con variazioni ("Pria ch'io l'impegno" Allegretto)

Emil Hartmann: Serenade i A-dur, op. 24 (1877-78)
(1836-1898) I Idylle. Andante-Allegro
II Romance. Andante
III Rondo-Finale. Allegro

PAUSE

Johannes Brahms: Trio i a-mol, op. 114 (1891)
I Allegro
II Adagio
III Andantino grazioso
IV Allegro

Beethoven fulgte tidens trend, da han skrev sin klarinettrio op. 11, det var nemlig særdeles populært at inkludere nyudviklede blæseinstrumenter som klarinetten i kammermusikken. For at sikre sig maksimalt pekuniært udbytte af sit værk sørgede Beethoven for, at det også blev trykt i en udgave for den sædvanlige klavertrioesætning, violin, cello og klaver samt en, hvor celloen erstattes af en fagor. Førstesats er i traditionel sonateform, dvs. først en "ekspositionsdel" bygget over et par kontrasterende temaer, dernæst følger den såkaldt "genemføringsdel", hvor komponisten leger med temaerne og endelig følger "reprise", en gentagelse - med visse variationer - af ekspositionsdelens, og der sættes punktum med en kort "koda". Anden sats er en udtryksfuld adagio, som indledes af celloen. Sidste sats består af et tema fra en af tidens populære operaer, Joseph Weigls "L'amor marinaro ossia Il corsaro" (frimodigt oversat "Kærlighed til søs eller Den forelskede Korsar". Såvel komponist som opera er gået glemmebogen, men Beethovens ni variationer over dette tema lever videre i denne trio. Tilnavnet "Gassenhauer" er dog også blevet hængende, fordi temaet angiveligt var så populært på Beethovens tid, at det blev sunget på hvert gadehjørne (Gassen = gader).

Emil Hartmann var en begavet og yderst produktiv komponist. Han skrev en lang række værker: sange, kammermusik, symfonier, symfoniske digte, værker for kor og orkester, syngespil og operaer, hvoraf en blev uropført i 1896 i Hamburg under ledelse af selveste Gustav Mahler. Emil Hartmann dirigerede ofte egne værker ikke kun i Danmark men også i Tyskland, hvor han opnåede en vis anseelse. Udover at han opnåede ansættelse som organist i Christiansborg Slotskirke og i et par år var fast dirigent i Musikforeningen, kneb det dog for ham at gøre sig gældende herhjemme. Det var ikke nemt at være søn af den store J.P.E. Hartmann og svoger til Niels W. Gade. Han havde simpelthen svært ved at træde ud af disse giganters skygge, og et dårligt helbred samt et skrøbeligt sind gjorde ikke sagen bedre. Serenaden op. 24 er et værk båret af friskhed, skønhed og med store lyriske kvaliteter og med mendelssohnske, perle-løb i midterdelen af anden sats.

Johannes Brahms følte, at han med strygekviintetten op. 111 fra 1890 havde udrettet, hvad han ville som komponist. Mødet med soloklarinettisten i det berømte orkester i Meiningen, Richard Mühlfeld, betød dog, at Brahms genoptog sin komponistgerning inspireret af Mühlfelds spil - og heldigvis for det. Kammermusikrepertoiret ville have været fattigere uden de fire mesterværker, der kom ud af Brams' kompositoriske sensommer: de to klarinetsonater op. 120, klarinetkviintetten op. 115 og det værk, der står på programmet ved denne koncert: klarinettrioen op. 114 - ubestridt litteraturens væsentligste værk for denne besætning. I trioen udnytter Brahms de tre instrumenters farver og karakter på fineste vis i de fire satser.

Trio Westwood

Elisabeth Westenholz, klaverets "grande dame" og to af Det Kgl. Kapels markante kunstnerprofiler: soloklarinettist John Kruse og solocellist Kim Bak Dinitzen fandt for adskillige år siden sammen i et fornemt kammermusikalsk sammenspil og har siden været velkomne gæster på den danske kammermusikscene under navnet Trio Westwood.